

J. D. ROBB

ΠΡΟΜΗΝΥΜΑ
ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

μετάφραση
Στέλιος Νιτσάκης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Υπάρχουν πολύ περισσότερα πράγματα
στον ουρανό και τη γη, Οράτιε, απ' όσα
ονειρεύτηκε ποτέ η φιλοσοφία σου.*

ΑΜΛΕΤ, ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

*Μπορεί να μην κάνουμε λιτανείες
στο όνομα του Διαβόλου·
κάτι τέτοιο θα ήταν άκομφο.
Οφείλουμε, ωστόσο,
να αναγνωρίσουμε τα ταλέντα του.*

ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΪΝ

Παντού γύρω της ο θάνατος. Την επισκεπτόταν μέσα στη μέρα της και κάθε νύχτα στα όνειρά της. Ζούσε πάντοτε μαζί του. Ήταν σε θέση να τον ακούσει, να τον μυρίσει, να τον αγγίξει. Να τον κοιτάζει κατάματα χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Ήταν ένας απρόβλεπτος αντίπαλος, το ήξερε. Μια λάθος κίνηση και μπορούσε να αλλάξει πορεία, να αλλάξει μορφή, να νικήσει.

Δέκα χρόνια στο Σώμα και ακόμη δεν είχε συνηθίσει την παρουσία του. Δέκα χρόνια και δεν μπορούσε να τον αποδεχτεί. Όμως είχε τα όπλα και το σθένος να τον πολεμήσει. Και να που πάλι κοιτούσε κατάματα τον θάνατο. Τον θάνατο ενός δικού της.

Ο Φρανκ Γοτζίνσκι ήταν ένας καλός και άξιος συνάδελφος. Ίσως κάπως αργοκίνητος, θα έλεγαν κάποιοι. Για εκείνη, όμως, ήταν καλόκαρδος. Ποτέ δεν παραπονέθηκε για την άμορφη μάζα που τους σέρβιραν για φαγητό στο εστιατόριο του τμήματος ή για τη στοίβα με τα χαρτιά που τον περίμενε καθημερινά στο γραφείο του. Ή για το γεγονός –θυμήθηκε– ότι, αν και είχε πατήσει τα εξήντα δύο, δεν είχε καταφέρει να ξεπεράσει τον βαθμό του αρχιφύλακα.

Ήταν εύσωμος και είχε αφήσει τα μαλλιά του να γκριζάρουν και να αραιώσουν φυσικά. Σπάνιο για κάποιον εν έτει 2058 να

μην προχωρά σε κάποια επέμβαση σωματικής βελτίωσης. Τώρα, ξαπλωμένος στο ανοιχτό φέρετρο, στολισμένο με κρίνα, έμοιαζε γαλήνιος σαν διαλογιζόμενος μοναχός από άλλη εποχή. Κι ήταν πράγματι από άλλη εποχή ο Φρανκ, σκέφτηκε η Ιβ. Γεννημένος στα τέλη της προηγούμενης χιλιετίας, πρόλαβε τους *Αστικούς Πολέμους*, αν και δεν πολυμιλούσε γι' αυτή την περίοδο συγκριτικά με άλλους συναδέλφους. Δεν ήταν ο τύπος που έλεγε ιστορίες. Πιο πιθανό ήταν να έδειχνε σε όλους, περήφανος, φωτογραφίες με τα παιδιά του ή τα εγγόνια του.

Του άρεσε να λέει αστεία –αποτυχημένα τις περισσότερες φορές–, να συζητά για αγώνες και είχε αδυναμία στα χοτ ντογκ με πίκλες. Ένας οικογενειάρχης που άφηνε πίσω του τεράστιο κενό. Πράγματι, σκέφτηκε, δεν υπήρχε κανένας που να είχε γνωρίσει τον Φρανκ και να μην τον είχε αγαπήσει.

Πέθανε νωρίς, σχεδόν στα μισά μόνο της ζωής του. Μόνος, όταν αυτή η καρδιά που όλοι θαύμαζαν πόσο μεγάλη και δυνατή ήταν ξαφνικά σταμάτησε να χτυπά.

«Γιατί, διάολε!»

«Κουράγιο, Φίνειϊ», είπε η Ιβ αγγίζοντας το χέρι του.

Εκείνος, καταβεβλημένος από τον θρήνο, περιορίστηκε να περάσει τα δάχτυλα του χεριού του στα κόκκινα, ανακατεμένα μαλλιά του. «Να έπεφτε πάνω στο καθήκον, να το καταλάβω, αλλά να φύγει καθισμένος στην πολυθρόνα του, την ώρα που έβλεπε την αγαπημένη του ομάδα, όχι, αυτό δεν το καταλαβαίνω, Ντάλας. Είναι άδικο. Δεν γίνεται να πεθαίνει έτσι απλά κάποιος στην ηλικία του».

«Το ξέρω». Μην έχοντας τι άλλο να πει, η Ιβ έφερε παρηγορητικά το χέρι της στον ώμο του.

«Με είχε εκπαιδεύσει, με είχε φροντίσει όταν ακόμη ήμουν πρωτάρης στη δουλειά. Ποτέ του δεν με άφησε». Η θλίψη

ξέσπαγε πάνω του και αντικατοπτριζόταν στα μάτια του, στο σπάσιμο της φωνής του. «Ο Φρανκ δεν άφησε ποτέ κανέναν στη ζωή του».

«Το ξέρω», επανέλαβε η Ιβ, μια και δεν υπήρχε τίποτε άλλο να πει. Είχε συνηθίσει στην ιδέα ο Φίνεϊ να μην εκφράζει τα συναισθήματά του. Το ξέσπασμά του την ανησύχησε.

Τον οδήγησε μέσα απ' το πλήθος. Η αίθουσα ήταν γεμάτη από συγγενείς όσο και συναδέλφους. Κι όπου υπάρχουν αστυνομικοί, υπάρχει και καφές· ή, τουλάχιστον, κάτι που έμοιαζε με καφέ, λόγω της περιστασης. Έβαλε λίγο σε μια κούπα και του την έδωσε.

«Δεν το χωράει ο νους μου», κατάφερε να πει, αφήνοντας μια μακρόσυρτη αναπνοή. Όσο μικροκαμωμένος κι αν ήταν, δεν μπορούσε να κρύψει το πένθος του. «Ακόμη δεν κατάφερα να μιλήσω στη Σάλι. Η γυναίκα μου είναι τώρα μαζί της. Απλώς δεν μπορώ να το κάνω».

«Δεν πειράζει. Ούτε εγώ της έχω μιλήσει». Μια και δεν είχε τι να κάνει τα χέρια της, η Ιβ έβαλε λίγο καφέ και για εκείνη, παρόλο που δεν σκόπευε να τον πει. «Όλοι είμαστε ταραγμένοι. Δεν ήξερα ότι είχε πρόβλημα με την καρδιά του».

«Κανείς δεν το ήξερε», είπε χαμηλόφωνα ο Φίνεϊ.

Με το χέρι της ακόμη στον ώμο του, η Ιβ περιεργάστηκε τον χώρο γύρω της. Με τόσα άτομα η ζέστη ήταν αποπνικτική. Όταν ένας συνάδελφος πέφτει εν ώρα καθήκοντος, όλοι το παίρνουν βαριά. Είναι θυμωμένοι και ζητούν δικαιοσύνη. Όταν όμως ο θάνατος έρχεται τόσο ειρηνικά, δεν υπάρχει κανένας να πάρει το φταίξιμο. Και κανείς για να τιμωρηθεί.

Η απελπισία ήταν διάσπαρτη στον χώρο και σιγά σιγά κατέβαλε και εκείνη. Κανείς δεν μπορούσε να σηκώσει το όπλο του ή τη γροθιά του απέναντι στη μοίρα.

Ο υπεύθυνος του γραφείου τελετών, σικάτος μέσα στο μαύρο, επίσημο κοστούμι του, κοιτούσε τους πάντες με βλέμμα ήρεμο και σοβαρό, μακιγιαρισμένος και πουδραρισμένος όσο και εκείνοι τους οποίους κήδευε. Η Ιβ σκέφτηκε ότι θα προτιμούσε το πτώμα του Φρανκ να σηκώνοταν ξαφνικά όρθιο από το να πρέπει να υπομένει τον βαρύγδουπο λόγο του.

«Γιατί δεν πάμε μαζί να συλλυπηθούμε την οικογένεια;»

Όσο δύσκολο κι αν του ήταν, ο Φίνεϊ έγενεφε καταφατικά, παραμερίζοντας τον καφέ του. «Σε συμπαθούσε πολύ, Ντάλας. Αυτό το παιδί έχει κότσια και μυαλό ξυράφι. Έτσι μου έλεγε μονίμως για σένα. Κι ότι, αν κάποτε χρειαζόταν, μόνο εσένα θα ήθελε στο πλευρό του για ενισχύσεις».

Όσο κι αν την εξέπληξε, της άρεσε που το άκουγε, αλλά, συνάμα, τη συγκινούσε ακόμα περισσότερο. «Δεν είχα ιδέα ότι με είχε σε τέτοια εκτίμηση».

Ο Φίνεϊ απλώς την κοίταζε. Το πρόσωπό της ήταν ιδιαίτερο. Όχι ο τύπος της ομορφιάς που τραβάει τα βλέμματα, αλλά σίγουρα έκανε κάποιον να σταθεί για να μελετήσει όλες του τις λεπτομέρειες. Οι έντονες γωνίες, η μικρή λακκούβα στο πιγούνι. Είχε το βλέμμα της αστυνομικού. Το βλέμμα που δεν αφήνει τίποτα να πέσει κάτω. Ο Φίνεϊ συχνά ξεχνούσε ότι το χρώμα των ματιών της ήταν μελί. Τα μαλλιά της, στην ίδια απόχρωση, κοντά και ατημέλητα, περίμεναν καρτερικά κάποιον να τα περιποιηθεί. Ήταν ψηλή και αδύνατη, με σφιχτό, νευρώδες κορμί.

Θυμήθηκε ότι μόλις έναν μήνα πριν την είχε βρει πληγωμένη και με αίματα πάνω της, με το όπλο πάντα ανά χείρας. «Κι όμως, αυτά έλεγε για σένα. Και συμφωνώ μαζί του». Η Ιβ τού χαμογέλασε και εκείνος όρθωσε τους ώμους του παίρνοντας κουράγιο. «Πάμε να βρούμε τη Σάλι και τα παιδιά». Περνώντας μέσα απ' το πλήθος, βρέθηκαν σε ένα μικρό δωμάτιο με ταπετσαρία στο μοτίβο του

ξύλου και βαριές κουρτίνες σε σκούρο κόκκινο που μύριζε σαν να είχαν μαζευτεί υπερβολικά πολλά λουλούδια για τόσο μικρό χώρο.

Η Ιβ αναρωτήθηκε γιατί σε όλες τις κηδείες υπάρχουν τόσα λουλούδια και αυτές οι κατακόκκινες κουρτίνες. Από πού προερχόταν το συγκεκριμένο τελετουργικό και γιατί οι άνθρωποι το διατηρούσαν μέχρι σήμερα;

Ήταν σίγουρη ότι, όταν ερχόταν η δική της στιγμή, δεν θα ήθελε με τίποτα να βρίσκεται ξαπλωμένη σε κοινή θέα, μέσα σε μια αποπνικτική αίθουσα, με όλους τους γνωστούς της να την περιεργάζονται και με άπειρα λουλούδια να προσπαθούν να καλύψουν τη μυρωδιά της αποσύνθεσης.

Έπειτα πρόσεξε τη Σάλι, υποβασταζόμενη από τα παιδιά της και τα εγγόνια της, και σκέφτηκε ότι τα τελετουργικά είναι γι' αυτούς που μένουν πίσω. Για τους πεθαμένους λίγη σημασία έχουν.

«Ράιαν...» Η Σάλι άπλωσε τα χέρια της –αυτά τα λεπτεπίλεπτα, σαν νεράιδας χέρια–, σμίγοντας το δικό της μάγουλο σε αυτό του Φίνεϊ. Έμεινε έτσι για λίγα δευτέρα, με τα μάτια κλειστά, ήσυχη και χλωμή.

Ήταν μια μικροκαμωμένη και ευγενής γυναίκα, που η Ιβ πάντα σεβόταν και εκτιμούσε. Το γεγονός, όμως, ότι άντεξε τόσα χρόνια στο πλάι του συζύγου της, με όλους τους κινδύνους της δουλειάς του, αποδείκνυε ότι δεν ήταν καθόλου εύθραυστη. Στον λαιμό της, περασμένο σε αλυσίδα, φορούσε το επετειακό δαχτυλίδι του Φρανκ για τα είκοσι πέντε χρόνια υπηρεσίας του.

Άλλο ένα εθιμοτυπικό, σκέφτηκε η Ιβ. Άλλο ένα σύμβολο.

«Χαίρομαι τόσο πολύ που σας βλέπω εδώ», είπε χαμηλόφωνα η Σάλι.

«Δεν θα τον ξεχάσω ποτέ», απάντησε ο Φίνεϊ με περισσή αμηχανία, λόγω της θλίψης που τον κατέκλυζε. «Εννοείται ότι αν χρειαστείς ποτέ κάτι...»

«Το ξέρω». Με συγκαταβατικό βλέμμα έσφιξε το χέρι του με ευγνωμοσύνη προτού στραφεί προς την Ιβ. «Εκτιμώ πολύ που ήρθες, Ντάλας».

«Ήταν ένας εξαιρετος συνάδελφος όσο και άνθρωπος».

«Ναι, πράγματι», αποκρίθηκε με χαμόγελο η Σάλι. «Το μόνο που ήθελε ήταν να προσφέρει. Έχει έρθει και ο διοικητής Γουίτνεϊ με τη γυναίκα του, καθώς και ο αρχηγός Τιμπλ. Όπως και τόσοι άλλοι. Τόσοι και τόσοι», συμπλήρωσε όσο έριχνε ένα απλανές βλέμμα μέσα στον χώρο. «Όλοι αγαπούσαν τον Φρανκ μου».

«Φυσικά και τον αγαπούσαμε, Σάλι. Και δεν πρόκειται να σε αφήσουμε έτσι. Ξέρεις για το ταμείο των οικογενειών πεσόντων αστυνομικών».

Χαμογέλασε ξανά, σφίγγοντας και πάλι το χέρι του. «Δεν υπάρχει πρόβλημα, καλέ μου, είμαστε μια χαρά. Ντάλας, δεν νομίζω ότι έχεις γνωρίσει την οικογένειά μας. Υπαστυνόμω, από εδώ η κόρη μου Μπρέντα».

Κοντούλα και στρουμπουλή, παρατήρησε η Ιβ την ώρα που πρόσφερε το χέρι της. *Σκούρα μάτια και μαλλιά, χοντρό πιγούνι. Πήρε απ' τον πατέρα της.*

«Ο γιος μου Κέρτις». Αδύνατος, με στενούς ώμους και απαλά χέρια. Τα μάτια του, αν και στεγνά, κάπως ζαλισμένα.

«Και τα εγγόνια μου».

Ήταν πέντε στο σύνολο· το μικρότερο, ένα αγοράκι γύρω στα οκτώ, με πλακουτσωτή μυτούλα γεμάτη φακίδες. Τα μάτια του καρφώθηκαν στην Ιβ. «Γιατί έχετε τείζερ μαζί σας;»

Έκπληκτη η Ιβ κοιτάξε τη θήκη μέσα από το παλτό της. «Έρχομαι κατευθείαν από το τμήμα. Δεν πρόλαβα να πάω σπίτι να αλλάξω».

«Πιτ», φώναξε ο Κέρτις κοιτάζοντας απολογητικά την Ιβ. «Μην ενοχλείς την υπαστυνόμω».

«Αν οι άνθρωποι συγκεντρώνονταν περισσότερο στις πνευματικές τους δυνάμεις, τότε τα όπλα θα μας ήταν άχρηστα. Είμαι η Άλις».

Μια λεπτοκαμωμένη ξανθιά κοπέλα με μαύρα πλησίασε την Ιβ. Ξεπήδησε εκθαμβωτική μέσα απ' το μουντό πλήθος, απ' το οποίο σίγουρα ξεχώριζε. Τα μάτια της ήρεμα, στο βαθύ μπλε της θάλασσας. Τα χείλη της πλούσια και άβαφα. Τα μαλλιά της λυτά, έπεφταν μαλακά στο μαύρο της σακάκι. Η μακριά αλυσίδα ξεκινούσε απ' τον λαιμό της και κατέληγε στο ύψος της μέσης της με ένα κομψό πετράδι.

«Άλις, είσαι τόσο σπασίκλα».

Εκείνη γύρισε για να στραβοκοιτάξει ένα άλλο αγόρι γύρω στα δεκάξι, όσο τα δάχτυλά της άγγιζαν απαλά την πέτρα του μενταγιόν της σαν κάτι ιδιαίτερα πολύτιμο.

«Ο αδελφός μου, ο Τζέιμι», είπε με τη βελούδινη φωνή της. «Είναι στη φάση που λέει όλο εξυπνάδες. Ο παππούς μου μιλούσε συχνά για εσάς, υπαστυνόμε».

«Τιμή μου».

«Ο σύζυγός σας δεν είναι μαζί σας;»

Πέρα από το πένθος, η μικρή έχει και θράσος, σκέφτηκε με σηκωμένο το φρύδι. Η Άλις κάπου το πήγαινε. Αλλά πού;

«Όχι, δεν ήρθε» είπε και έστρεψε το βλέμμα της ξανά στη Σάλι. «Έχετε τα ειλικρινή του συλλυπητήρια, κυρία Γοτζίνοσκι. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται εκτός πλανήτη».

«Φαντάζομαι ότι θα απαιτεί μεγάλα αποθέματα αγάπης και ενέργειας», διέκοψε η Άλις, «το να διατηρείτε σχέση με έναν άντρα όπως ο κύριος Ρόαρκ, ενώ ταυτόχρονα είστε αφοσιωμένη σε μια τόσο απαιτητική και επικίνδυνη καριέρα. Ο παππούς μου έλεγε πως από τη στιγμή που αναλαμβάνετε μια υπόθεση, δεν σας σταματά τίποτα. Έτσι είναι, υπαστυνόμε;»

«Αν σταματήσεις, χάνεις. Κι εμένα δεν μ' αρέσει να χάνω». Αφού κράτησε το βλέμμα της πάνω στην Άλις για μια στιγμή, έσκυψε και ψιθύρισε στον Πιτ. «Τον καιρό που ήμουν εκπαιδευόμενη, είχα δει τον παππού σου να πετυχαίνει έναν τύπο με το τείζερ στα δέκα μέτρα. Ήταν ο καλύτερος». Ο μικρούλης τής χαμογέλασε πλατιά. «Κανείς δεν θα ξεχάσει τον άντρα σας, κυρία Γοτζίσκι», είπε την ώρα που σηκωνόταν όρθια και έτεινε το χέρι της για μια τελευταία χειραψία. «Όλοι νοιάζονταν για εκείνον».

Έκανε να απομακρυνθεί, αλλά ένωσε το χέρι της Άλις στον καρπό της. Το χέρι της έτρεμε, συνειδητοποίησε η Ιβ. «Χάρηκα που σας γνώρισα, υπαστυνόμε. Σας ευχαριστώ που ήρθατε».

Η Ιβ απλώς έγενεψε και χάθηκε στο πλήθος. Με τρόπο έβαλε το χέρι της στην τσέπη για να βρει το χαρτάκι που είχε καταφέρει να τρυπώσει εκεί η Άλις.

Της πήρε άλλα τριάντα λεπτά ώσπου να καταφέρει να φύγει. Περίμενε μέχρι να βγει έξω και να φτάσει στο αμάξι της για να βγάλει το χαρτάκι και να το διαβάσει.

Συνάντησέ με αύριο στο κλαμπ Ακουάριαν.

Μην το πεις ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ. Από δω και πέρα η ζωή σου βρίσκεται σε κίνδυνο.

Αντί για υπογραφή υπήρχε ένα σύμβολο. Μια μαύρη γραμμή που έκανε κύκλους, σχηματίζοντας κάτι σαν λαβύρινθο. Περίεργη όσο και εκνευρισμένη, η Ιβ έχωσε πάλι το σημείωμα στην τσέπη της και ξεκίνησε για το σπίτι.

Όντας αστυνομικός, ήταν σε θέση να προσέξει τη μαυροντυμένη φιγούρα που την παρακολουθούσε σαν σκιά σε απόσταση ασφαλείας.

Κάθε φορά που ο Ρόαρκ έλειπε σε ταξίδι, η Ιβ προτιμούσε να προσποιείται ότι το σπίτι ήταν άδειο. Τόσο εκείνη όσο και ο Σάμερσετ, ο μπάτλερ και επικεφαλής του προσωπικού, προσπαθούσαν να αγνοούν ο ένας την ύπαρξη του άλλου. Η έπαυλη ήταν τεράστια, ένας λαβύρινθος από δωμάτια, κάτι που διευκόλυνε αυτή τους την επιθυμία.

Μπαίνοντας στον μεγάλο χώρο υποδοχής, πέταξε επίτηδες το φθαρμένο δερμάτινο παλτό της στη μαρμάρινη σκαλιστή κουπαστή, ξέροντας ότι κάτι τέτοιο θα εκνεύριζε απίστευτα τον Σάμερσετ, μια και εκείνος απεχθανόταν οτιδήποτε διατάρασσε την αφεγιάδιαστη τάξη του σπιτιού. Ιδιαίτερα όταν η ακαταστασία προερχόταν από εκείνη. Ανέβηκε τις σκάλες αλλά, αντί να πάει κατευθείαν στην κρεβατοκάμαρα, κατευθύνθηκε στο προσωπικό της γραφείο. Αν ο Ρόαρκ τελικά έπρεπε να περάσει άλλο ένα βράδυ εκτός πλανήτη, εκείνη προτιμούσε να περάσει το δικό της στην αναπαυτική της πολυθρόνα παρά μόνη της στο κρεβάτι. Συνήθως τα όνειρα που έβλεπε δεν ήταν καλά όταν κοιμόταν μόνη.

Ανάμεσα στα διαδικαστικά της δουλειάς και την τελετή αποχαιρετισμού του Φρανκ, δεν βρήκε τον χρόνο να φάει. Παράγγειλε ένα σάντουιτς με χοιρινό από τη Βιρτζίνια σε ψωμί σίκαλης και καφέ με γερή δόση καφεΐνης. Όταν ο Αυτόματος Σεφ είχε έτοιμη την παραγγελία της, εκείνη έμεινε λίγο να μυρίζει αργά και με ικανοποίηση το γεύμα της. Έφαγε την πρώτη μπουκιά με κλειστά μάτια για να απολαύσει καλύτερα τη στιγμή. Το γεγονός ότι ήταν παντρεμένη με έναν άντρα που μπορούσε να απολαμβάνει την πολυτέλεια του αληθινού, υψηλής ποιότητας, κρέατος και όχι τίποτα υποπροϊόντα ή υποκατάστατα ήταν σίγουρα σημαντικό πλεονέκτημα.

Για να ικανοποιήσει την περιέργειά της, κάθισε στο γραφείο και άνοιξε τον υπολογιστή καθώς μασουλούσε και κατέβαζε με

καφέ το φαγητό της. «Αναζήτηση όλων των διαθέσιμων δεδομένων για το όνομα Άλις, άγνωστο επίθετο. Όνομα μητέρας, Μπρέντα Γοτζίνσκι. Γονείς της μητέρας, Φρανκ και Σάλι Γοτζίνσκι».

Αναζήτηση...

Η Ιβ περίμενε ανυπόμονα χτυπώντας τα δάχτυλα στο τραπέζι, έβγαλε πάλι το σημείωμα και το διάβασε ξανά όσο αποτελείωνε το πρόχειρο γεύμα της.

Όνομα: Άλις Λίνγκστρομ. Ημερομηνία γέννησης: 10 Ιουνίου 2040. Πρώτο παιδί και μοναχοκόρη των Τζαν Λίνγκστρομ και Μπρέντα Γοτζίνσκι (διαζευγμένοι). Τόπος κατοικίας: Δυτική Όγδοη οδός, 486, διαμέρισμα 4B, Νέα Υόρκη. Αδερφός: Τζέιμς Λίνγκστρομ, ημερομηνία γέννησης: 22 Μαρτίου 2042. Βασική εκπαίδευση: απόφοιτη λυκείου, αριστούχος. Τριτοβάθμια εκπαίδευση: μέχρι δεύτερο εξάμηνο, Χάρβαρντ. Κύρια κατεύθυνση: ανθρωπολογία. Δευτερεύουσα κατεύθυνση: Μυθολογία. Τρίτο εξάμηνο σε αναστολή. Παρούσα απασχόληση: υπάλληλος υποδοχής στην εταιρεία Σπίριτ Κουέστ, Δυτική Δέκατη οδός 228, Νέα Υόρκη. Οικογενειακή κατάσταση: άγαμη.

«Ποινικό μητρώο;» ρώτησε η Ιβ, περνώντας τη γλώσσα από τα δόντια της.

Ποινικό μητρώο, λευκό.

«Τίποτα το ιδιαίτερο», μονολόγησε η Ιβ. «Δεδομένα για εταιρεία Σπίριτ Κουέστ».

Σπίριτ Κουέστ. Γραφείο οπαδών Γουίκα, κατάσταση πώλησης ειδών μαγείας και συμβουλευτικής. Ιδιοκτήτες, Άσις Πέιτζ και Τσαρλς Φορτ. Τρία χρόνια στη συγκεκριμένη τοποθεσία. Ετήσιος τζίρος 125.000 δολάρια. Στο κατάστημα απασχολούνται αδειοδοτημένη ιέρεια, βοτανολόγος και απογεγραμμένος υπνοθεραπευτής.

«Γουίκα;» απόρησε η Ιβ με ένα γέλιο, αράζοντας πίσω στην καρέκλα της. «Τι είναι αυτό, πάλι;»

Η Γουίκα εμφανίζεται τόσο ως θρησκεία όσο και ως πρακτική. Έχει ρίζες σε αρχαίες πεποιθήσεις, σύμφωνα με τις οποίες...

«Τέλος», πρόσταξε ξεφυσώντας. Δεν έψαχνε τον ορισμό της λέξης, αλλά μια εξήγηση του πώς οι δρόμοι μιας ορθολογίστριας αστυνομικού και μιας έφηβης που ενδιαφερόταν για ξόρκια και μαγικά φίλτρα μπορούσαν να διασταυρωθούν.

Και γιατί αυτή η έφηβη να θέλει να τη συναντήσει κρυφά; Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να πάει σε αυτό το κλαμπ Ακουάριαν σε κάτι παραπάνω από είκοσι τέσσερις ώρες. Άφησε το σημείωμα στο τραπέζι. Θα το είχε ήδη πετάξει στα σκουπίδια αν δεν είχε γραφτεί από συγγενή ενός ανθρώπου που εκτιμούσε τόσο πολύ. Έλειπα ήταν κι εκείνος ο μαυροντυμένος τύπος που παραφυλούσε στο σκοτάδι. Κάποιος που σίγουρα δεν ήθελε να φανερωθεί.

Σηκώθηκε, πήγε προς το διπλανό λουτρό και άρχισε να γδύνεται. Κρίμα που δεν μπορούσε να πάρει και τη Μείβις στο ραντεβού. Η Ιβ είχε ένα προαίσθημα ότι το κλαμπ Ακουάριαν θα ταίριαζε σίγουρα στα γούστα της φίλης της. Πέταξε το τζιν της και αναρωτήθηκε τι θα έκανε όλη την υπόλοιπη βραδιά. Δεν είχε κάτι σημαντικό να δουλέψει. Η τελευταία υπόθεση ανθρωποκτονίας ήταν τόσο απλή, που μαζί με τη βοηθό της είχαν καταφέρει να την κλείσουν μόλις σε ένα οκτώωρο. Ίσως να σκότωνε δυο ώρες βλέποντας μια ταινία. Ή μπορούσε να κατέβει κάτω στο ειδικό δωμάτιο με τα όπλα του Ρόαρκ και να ξεδώσει κάνοντας σκοποβολή σε ολογράμματα, προτού πάει για ύπνο.

Δεν είχε δοκιμάσει, θυμήθηκε, τα αυτόματα πολυβόλα του. Θα ήταν ενδιαφέρον να έβλεπε πώς η αστυνομία αντιμετώπιζε το έγκλημα τα πρώτα χρόνια των Αστικών Πολέμων.

Μπήκε στο ντους. «Όλοι οι εκτοξευτήρες – πλήρης πίεση», διέταξε. «Στους 37°C». Θα ήθελε πολύ να έχει μια υπόθεση δολοφονίας να τη βασανίζει μέχρι να εξαντλήσει τα αποθέματα ενέργειάς της και να πάει γλυκά και φυσικά για ύπνο. Ήταν αξιολύπητη, σκέφτηκε. Και μόνη. Απεγνωσμένα ζητούσε κάτι να απασχολήσει το μυαλό της, και ο Ρόαρκ έλειπε τρεις μέρες μόνο.

Όμως και οι δυο είχαν τις ζωές τους, σωστά; Προτού γνωριστούν ο καθένας ζούσε τη δική του. Το ίδιο και τώρα. Οι επαγγελματικές υποχρεώσεις και των δυο τους έπαιρναν πολύ χρόνο και ενέργεια. Η σχέση τους, όμως, πήγαινε καλά –όσο κι αν αυτό την εξέπληττε–, γιατί ο καθένας τους ήταν ανεξάρτητος.

Πόσο πολύ της έλειπε! Αηδιασμένη με τον εαυτό της, έβαλε το κεφάλι της κάτω απ' το ντους απολαμβάνοντας το απαλό μασάζ.

Δυο χέρια αγκάλιασαν τη μέση της και έλειπα ανέβηκαν στο στήθος. Αν και η καρδιά της σκίρτησε, εκείνη ίσα που κουνήθηκε. Είχε μάθει να αναγνωρίζει το άγγιγμά του. Αυτά τα λεπτά, μακριά

δάχτυλα. Έριξε το κεφάλι προς τα πίσω και ένιωσε το στόμα του στην καμπύλη του ώμου της.

«Μμμ. Σάμερσετ, τι άγιος που είσαι!».

Έμπηγε τα δόντια του στη σάρκα της, κάτι που την έκανε να γελάσει, ενώ οι αντιχειρές του έπαιζαν με τις θηλές της, που γλιστρούσαν απ' το σαπούνι. Αναστέναξε.

«Δεν πρόκειται να τον απολύσω», είπε ο Ρόαρκ, κατεβάζοντας τα χέρια του ξανά στη μέση της.

«Τουλάχιστον προσπάθησα. Γύρισες...» Τα δάχτυλά του γλίστρησαν επιδέξια μέσα της. Αναστέναξε άλλη μια φορά προτού έρθει σε οργασμό. «...νωρίτερα», είπε, αφήνοντας μια μεγάλη ανάσα. «Θεέ μου».

«Μπορώ να πω ότι δεν θα έβρισκα πιο κατάλληλη στιγμή». Και γυρνώντας την προς το μέρος του, τη φίλησε παθιασμένα, με το νερό να κυλά στα μάτια της. Μόνο εκείνη σκεφτόταν σ' όλο το ταξίδι της επιστροφής. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Να την αγγίζει, να τη φιλά, να νιώθει την καυτή της ανάσα πάνω του. Και να που τώρα ήταν όλη δική του, γυμνή και υγρή, να τον ποθει το ίδιο. Σπρώχνοντάς τη στη γωνία, την αγκάλιασε σφιχτά σηκώνοντάς την ελαφρά απ' το έδαφος. «Σου 'λειψα;»

Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. Ήταν έτοιμος να χωθεί μέσα της. «Όχι ιδιαίτερα».

«Χμμ...» Τη φίλησε απαλά στο πιγούνι. «Άρα δεν έχω παρά να σ' αφήσω να τελειώσεις το μπάνιο σου με την ησυχία σου».

Με μια κίνηση, τύλιξε τα πόδια της γύρω του, αρπάζοντας τη βρεγμένη χαιτή των μαλλιών του. «Δοκίμασε αν θες και θα υποστέεις τις συνέπειες».

«Προτιμώ να ακούσω το ένστικτο της επιβίωσης». Έτσι, αργά και βασανιστικά, χώθηκε μέσα της όσο έβλεπε τα μάτια της να χάνονται, κλείνοντας το στόμα της με το δικό του.

Οι κινήσεις του ήταν αργές και τρυφερές παρ' όλη την ένταση της στιγμής. Η κορύφωση έφτασε με τη μορφή ενός αργόσυρτου αναστεναγμού. «Καλώς ήρθες, λοιπόν», είπε κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

Τώρα μπορούσε να τον δει καθαρά. Αυτά τα καταγάλανα μάτια του. Το πρόσωπο που θα ταίριαζε τόσο σε άγιο όσο και σε εγκληματία, τα χείλη που ήταν σαν κάποιος να τα ζωγράφιζε πάνω του. Τα μαλλιά του μουλιασμένα στο νερό, κατάμαυρα και λαμπερά, έπεφταν πάνω στους ανοιχτούς και ελαφρά μυώδεις ώμους του.

Βλέποντάς τον ξανά έλειπα από αυτές του τις σύντομες και σποραδικές αποδράσεις, πάντα ξυπνούσε κάτι το αναπάντεχο μέσα της. Δεν πίστευε ότι θα συνήθιζε ποτέ το γεγονός ότι εκείνος όχι μόνο την ήθελε αλλά και την αγαπούσε.

Εκείνη χαμογελούσε χτενίζοντας με τα δάχτυλα τα πυκνά, μαύρα του μαλλιά. «Όλα καλά με το Ολύμπους;»

«Τα γνωστά. Μερικές προσαρμογές και οι συνήθειες καθυστερήσεις. Τίποτα που δεν μπορώ να χειριστώ». Το επιβλητικό ριζόρτ και κέντρο ψυχαγωγίας μέσα στον διαστημικό σταθμό θα άνοιγε κανονικά, βάσει προγράμματος, γιατί ο Ρόαρκ πάντα έπαιρνε αυτό που ήθελε. Αφού απενεργοποίησε τους εκτοξευτήρες, ο Ρόαρκ τύλιξε μια πετσέτα γύρω απ' τη μέση της, αποτρέποντάς τη να χρησιμοποιήσει την καμπίνα στεγνώματος. «Αρχίζω να καταλαβαίνω γιατί σου αρέσει να μένεις εδώ μέσα κάθε φορά που λείπω. Ούτε εγώ μπορούσα να κοιμηθώ στην προεδρική σουίτα». Πήρε άλλη μια πετσέτα και άρχισε να της στεγνώνει τα μαλλιά. «Όλα ήταν μίζερα χωρίς εσένα».

Έμεινε φωλιασμένη στην αγκαλιά του απλώς για να θυμηθεί με την αφή τις γραμμές του κορμιού του. «Ας μην πούμε άλλα μελοδραματικά».

«Δεν με πειράζει. Οι Ιρλανδοί είμαστε πολύ ρομαντικοί».

Γέλασε και γύρισε να πιάσει ένα μπουρνούζι. Μπορεί σε εκείνη να έβγαζε ρομαντισμό, αλλά οι συνεργάτες και οι ανταγωνιστές σίγουρα είχαν άλλη γνώμη.

«Τι βλέπω; Κανένα τραύμα; Καμία πληγή;» παρατήρησε βοηθώντας τη με το μπουρνούζι πριν προλάβει να κάνει κάποια κίνηση μόνη της. «Υποθέτω ότι τα πράγματα ήταν αρκετά βαρετά όσο έλειπα».

«Ως επί το πλείστον. Ένας πελάτης ιερόδουλης με... ιδιαίτερες προτιμήσεις. Την έπνιξε την ώρα της πράξης». Έδεσε τη ζώνη στο μπουρνούζι της και με τα δάχτυλα έδιωξε όσο νερό είχε απομείνει στα μαλλιά της. «Τρόμαξε, όμως, και το 'βαλε στα πόδια», είπε ανασηκώνοντας τους ώμους και κατευθύνθηκε προς το γραφείο. «Αν και κάλεσε δικηγόρο, παραδόθηκε μόνος του λίγες ώρες μετά. Το κατηγορητήριο περιορίστηκε σε ανθρωποκτονία εξ αμελείας. Άφησα την Πίμποντι να χειριστεί την ανάκριση και τα τεχνικά».

«Χμμ». Ο Ρόαρκ άνοιξε το μίνι μπαρ, πήρε ένα μπουκάλι κρασί και έβαλε και για τους δυο. «Ησυχία, δηλαδή».

«Πριν από λίγο γύρισα από εκείνη την τελετή αποχαιρετισμού».

Ο Ρόαρκ για λίγο απόρησε, αλλά ύστερα θυμήθηκε. «Α, ναι. Μου το 'χες πει. Με συγχωρείς που δεν πρόλαβα να έρθω μαζί σου».

«Ο Φίνεϊ το πήρε πολύ βαριά. Θα ήταν πιο εύκολο για όλους μας, αν ο Φρανκ είχε πέσει εν ώρα καθήκοντος».

Αυτή τη φορά ο Ρόαρκ δεν έκρυψε την απορία του. «Δηλαδή, θα προτιμούσες ο συνάδελφός σου να έφευγε βίαια παρά ειρηνικά στο ίδιο του το σπίτι;»

«Ενδεχομένως να το καταλάβαινα καλύτερα. Αυτό είναι όλο». Έσκυψε στο ποτήρι της. Δεν έκρινε σκόπιμο να του αναφέρει ότι θα προτιμούσε έναν γρήγορο και βίαιο θάνατο για τον εαυτό της.

«Είναι και κάτι άλλο, όμως. Γνώρισα την οικογένεια του Φρανκ. Η μεγάλη εγγονή του έχει μπλέξει σε περιέργα μονοπάτια».

«Δηλαδή;»

«Να, ο τρόπος που μιλούσε κι αυτά που βρήκα ψάχνοντας λίγα πράγματα για εκείνη όταν γύρισα».

Ήπε μια γουλιά απ' το κρασί του, καθώς αυτά που άκουγε είχαν εξάψει την περιέργειά του. «Έψαξες για εκείνη στον υπολογιστή;»

«Μόνο έναν πρώτο έλεγχο. Γιατί την ώρα που έφευγα μου έβαλε αυτό στην τσέπη». Η Ιβ πήγε προς το γραφείο και του έδωσε το σημείωμα.

Ο Ρόαρκ το περιεργάστηκε και μετά από λίγο αποκρίθηκε: «Ο γήινος λαβύρινθος».

«Τι;»

«Αυτό το σύμβολο. Είναι κελτικό».

Η Ιβ κούνησε το κεφάλι όλο έκπληξη. Έγειρε για να ρίξει άλλη μια ματιά. «Πώς γίνεται να ξέρεις ακόμα και τα πιο περιέργα πράγματα;»

«Όχι και τόσο περιέργα. Από εκεί κατάγομαι, αν θυμάσαι. Αυτό το σύμβολο είναι αρχέγονο και ιερό».

«Δεν αμφιβάλλω. Η μικρή γουστάρει μαγείες και τα σχετικά. Οι σπουδές της υποδειγματικές. Χάρβαρντ. Αλλά τις διέκοψε για να δουλέψει σε ένα μαγαζί που πουλά κρυστάλλους και μαγικά βοτάνια».

Ο Ρόαρκ ακολούθησε τις γραμμές του σχήματος με το δάχτυλο. Κάπου το είχε ξαναδεί. Αυτό και άλλα παρόμοια. Θυμήθηκε την παιδική του ηλικία, όταν οι οπαδοί των διαφόρων αιρέσεων στο Δουβλίνο μοιράζονταν σε βίαιες συμμορίες και υποκριτικούς πασιφιστές. Όλοι, όμως, χρησιμοποιούσαν τη θρησκεία ως δικαιολογία για να αλληλοσκοτώνονται.

«Και δεν έχεις ιδέα γιατί θέλει να σε συναντήσει;»

«Καμία απολύτως. Μπορεί απλώς να νόμισε πως αισθάνθηκε την αύρα μου ή κάτι τέτοιο. Η Μέιβις ήταν μπλεγμένη με αποκρυφιστικές απατεωνίες λίγο καιρό πριν την πιάσω να σουφρώνει πορτοφόλια. Μου 'χε πει τότε ότι οι άνθρωποι πληρώνουν αδρά για να τους πεις αυτά που θέλουν ν' ακούσουν. Κι ακόμα περισσότερο για αυτά που δεν θέλουν ν' ακούσουν».

«Γι' αυτό και η γραμμή που διαχωρίζει τους εγκληματίες από τους ευπόληπτους επιχειρηματίες είναι πολύ λεπτή», είπε χαμογελώντας της. «Υποθέτω ότι έχεις ήδη αποφασίσει να πας».

«Εννοείται. Θα το ψάξω».

Φυσικά και θα το έψαχνε. Ο Ρόαρκ έριξε άλλη μια ματιά στο σημείωμα και αποφάνθηκε: «Θα έρθω κι εγώ μαζί σου».

«Θέλει να είμαι...»

«Δεν με νοιάζει τι θέλει εκείνη». Ήπια από το κρασί του, και ο λόγος του δεν σήκωνε αντίλογο. «Δεν θα μπλεχτώ καθόλου στα πόδια σου. Αλλά θα έρθω. Το κλαμπ Ακουάριαν είναι σχετικά ακίνδυνο, αλλά πάντα τα κακοποιά στοιχεία έχουν τον τρόπο τους να τρυπώνουν».

«Τα κακοποιά στοιχεία είναι η ζωή μου», απάντησε σηκώνοντας με αυτοπεποίθηση το πιγούνι της. «Δεν τυχαίνει αυτό το κλαμπ να είναι δικό σου, έτσι δεν είναι;»

Χαμογέλασε. «Όχι. Θα το ήθελες;»

Χαμογέλασε κι εκείνη και έπιασε το χέρι του. «Έλα, ας πιούμε το υπόλοιπο στο κρεβάτι».

Κάτι το κρασί, κάτι το σεξ, ο ύπνος τη βρήκε γαλήνια κουλουριασμένη στην αγκαλιά του. Και γι' αυτόν τον λόγο παραξενεύτηκε όταν ξύπνησε μόλις δυο ώρες μετά. Δεν είχε δει κάποιον από τους

εφιάλτες της. Δεν ήταν τρομαγμένη, δεν πονούσε κάπου, ούτε την είχε λούσει κρύος ιδρώτας.

Κι όμως, είχε ξυπνήσει εμβρόντητη, με την καρδιά της να χτυπά κάπως έντονα. Έμεινε ακίνητη να κοιτά απ' τον φεγγίτη, ακούγοντας τη σταθερή αναπνοή του Ρόρκ. Ανασηκώθηκε και πρόσεξε στην άκρη του κρεβατιού δυο μικρά μάτια να φέγγουν στο σκοτάδι. Έπειτα υπολόγισε το βάρος πάνω στα γόνατά της. *Γκάλαχαντ*, σκέφτηκε ενοχλημένη. Ο γάτος είχε πηδήσει πάνω στο κρεβάτι. Αυτό θα την ξύπνησε, υπέθεσε. Αυτό ήταν όλο.

Ξάπλωσε πάλι, αυτή τη φορά προς το πλάι, και ένωσε το χέρι του Ρόρκ, που κοιμισμένος την αγκάλιαζε. Ξεφύσηξε, έκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε να βολευτεί δίπλα του. *Ο γάτος ήταν*, επανέλαβε στη σκέψη της. Αλλά θα έπαιρνε όρκο ότι είχε ακούσει και ψιθύρους. Κάτι σαν... ξόρκι.

2

Για καλή της τύχη, το γεγονός ότι το πρωινό τη βρήκε απορροφημένη με τα διαδικαστικά της δουλειάς την έκανε να ξεχάσει το αναπάντεχο ξύπνημα της προηγούμενης νύχτας. Η Νέα Υόρκη δεν έλεγε να υποδεχτεί το φθινόπωρο και οι ηλιόλουστες ζεστές μέρες συνεχίζονταν. Τι καλύτερο από το να αφιερώσει λίγη ώρα για να οργανώσει καλύτερα το γραφείο της. Ή καλύτερα να το αναθέσει στην Πίμποντι.

«Μα πώς βρίσκετε άκρα μ' αυτό τον χαμό στον υπολογιστή σας;» απόρησε η Πίμποντι. Το ευρύ και τετράγωνο πρόσωπό της πρόδιδε την αγανάκτησή της.

«Κι όμως, μπορώ να βρω τα πάντα», απάντησε η Ιβ. «Από σένα θέλω να τακτοποιήσεις έτσι τα αρχεία, ώστε να συνεχίσω να βρίσκω τα πάντα, απλώς να είναι λίγο πιο... συμμαζεμένα. Σου βάζω δύσκολα, αστυφύλακα;»

«Νομίζω πως μπορώ να το χειριστώ, υπαστυνόμε...» Δυσανασχετώντας, η Πίμποντι στριφογύρισε τα μάτια πίσω από την πλάτη της Ιβ.

«Καλώς. Και μη στριφογυρίζεις τα μάτια πίσω απ' την πλάτη μου. Κι αν υπάρχει αυτός ο χαμός, όπως λες, είναι γιατί τον τελευταίο χρόνο τρέχω και δεν φτάνω. Όσο όμως πλησιάζουμε στο

τέλος του και αφού είσαι ακόμη υπό την εκπαίδευσή μου, είναι χρέος σου να το αναλάβεις», είτε και χαμογέλασε ψεύτικα. «Μακάρι μια μέρα, αγαπητή μου, κι εσύ με τη σειρά σου να αναθέτεις αγγαρείες στους υφισταμένους σου».

«Με συγκινεί το πόσο πολύ με σκέφτεστε, υπαστυνόμε. Μου 'ρχεται να βάλω τα κλάματα». Έχοντας παραδοθεί σε ένα παιχνίδι ειρωνείας, έβγαλε έναν ήχο ενόχλησης κοιτάζοντας τον υπολογιστή. «Έτσι κι αλλιώς δεν τη γλιτώνω με όλα αυτά τα αρχεία που είναι σε αχρηστία εδώ και πέντε χρόνια. Θα έπρεπε να έχουν περαστεί ήδη στον κεντρικό υπολογιστή και μετά από είκοσι τέσσερις μήνες να σβηστούν από τον δικό σας».

«Τι περιμένεις; Ξεκίνα». Η Ιβ συνέχιζε να χαμογελά όσο ο υπολογιστής ζοριζόταν και έβγαζε ειδοποιήσεις σφαλμάτων. «Καλή τύχη, εύχομαι».

«Η τεχνολογία είναι για να μας βοηθά. Για να το κάνει όμως, χρειάζεται την απαραίτητη και συχνή συντήρηση, καθώς και τη διαρκή μας επιμόρφωση».

«Δεν χρειάζεται, εγώ την καταλαβαίνω μια χαρά». Η Ιβ πλησίασε και χτύπησε με τη γροθιά της δυο φορές το μηχάνημα και ο υπολογιστής συνέχισε την επεξεργασία. «Βλέπεις;»

«Έχετε τον τρόπο σας με την τεχνολογία, υπαστυνόμε. Γι' αυτό και τα παιδιά κάτω στη Συντήρηση ρίχνουν βελάκια στη φωτογραφία σας».

«Δεν έχουν βαρεθεί ακόμη;» είπε ανασηκώνοντας τους ώμους και έκατσε στην άκρη του τραπέζιού. «Πες μου, παιδί μου, τι ξέρεις για τη Γουίκα;»

«Αν σκέφτεστε να κάνετε μάγια στον υπολογιστή σας, κυρία, φοβάμαι ότι δεν μπορώ να σας βοηθήσω». Και κατσουφιασμένη προσπαθούσε να τακτοποιήσει τα αρχεία.

«Εσύ; Μια Free-Ager;*»

«Κάποτε. Όχι πια. Έλα. Ξεκόλλα που να σε πάρει», παραπονήθηκε στο μηχανήμα. «Εξάλλου», συνέχισε, «Free-Agers και Γουίκαν δεν είναι το ίδιο. Μπορεί και οι δυο αυτές νέες θρησκείες να βασιζονται στη δύναμη της Γης και της Φύσης, αλλά... Μα, πού πήγε; Εδώ ήταν».

«Πού πήγε ποιο;» ρώτησε η Ιβ.

«Τίποτα. Μην ανησυχείτε. Θα το φροντίσω. Έτσι κι αλλιώς δεν νομίζω να χρειάζοσαστε αυτά τα αρχεία».

«Θα αστειεύεσαι, αστυφύλακα».

«Ποτέ, υπαστυνόμε». Όμως κρύος ιδρώτας έτρεχε στην πλάτη της όσο χτυπούσε με ταχύτητα τα πλήκτρα. «Ορίστε. Ούτε γάτα ούτε ζημιά. Περάστηκε κι αυτό στον κεντρικό. Όλα σε τάξη», είπε ξεφυσώντας δυνατά. «Μπορώ μήπως να έχω λίγο καφέ; Για να μείνω σε εγρήγορηση».

Η Ιβ έσκυψε να ρίξει μια ματιά στην οθόνη, αλλά δεν είδε τίποτα το ανησυχητικό. Έλειπα σιωπηλή παρήγγειλε καφέ στον Αυτόματο Σεφ.

«Τι θέλετε να μάθετε για τη Γουίκα; Σκέφτεστε να γίνετε οπαδός της;» χαμογέλασε, ώσπου είδε το ανέκφραστο πρόσωπο της Ιβ. «Αστειάκι κι αυτό...»

«Όλο τέτοια είσαι σήμερα. Όχι. Απλή περιέργεια».

«Κοιτάξτε, υπάρχουν μερικά κοινά ανάμεσα στους οπαδούς αυτών των δυο. Η αναζήτηση αρμονίας και ισορροπίας, ο εορτασμός των εποχών, ο οποίος έχει τις ρίζες του στην αρχαιότητα, η αυστηρή άρνηση της βίας».

«Άρνηση της βίας;» αναφώνησε συνοφρυωμένη. «Και οι

* Οι γονείς της Πίμποντι ανήκουν στη συγκεκριμένη υποκοιλτούρα, οι οπαδοί της οποίας ζουν έξω από τις πόλεις αντισηκόμενοι στις αλλαγές που φέρνει η ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας. (ΣτΜ)

κατάρεις; Τα ξόρκια; Οι θυσίες; Οι γυμνές παρθένες στην πανσέ-
ληνο και τα αποκεφαλισμένα κοκόρια;»

«Όλα αυτά είναι μύθοι. Ξέρετε, Μεσαίωνας, μάγισσες στην
πυρά και όλα τα συναφή».

Η Ιβ ρουθούνησε. «Θυμήθηκα τον Κουασιμόδο που προσπα-
θούσε να σώσει την Εσμεράλδα από την πυρά στην Παναγία των
Παρισίων. Κλασική ταινία».

«Και πολύ συγκινητική ιστορία», συμπλήρωσε η Πίμποντι.
«Όμως ακόμη υπάρχουν πολλές παρερμηνείες σχετικά με τις μά-
γισσες. Δεν ήταν άσχημες και κακές, ούτε το μόνο που έκαναν
ήταν να ανακατεύουν καζάνια με φίλτρα και να απάγουν μικρά
κορίτσια ενώ μιλούσαν στα κοράκια τους. Ναι, στους Γουίκανς
αρέσει να είναι γυμνοί, αλλά δεν πειράζουν ποτέ κανέναν ή τί-
ποτα. Επιδίδονται αυστηρά στη λευκή μαγεία».

«Το αντίθετο δηλαδή...»

«Της μαύρης μαγείας».

Η Ιβ στεκόταν και απλώς κοίταζε τη βοηθό της. «Δεν νομίζω
να πιστεύεις σ' αυτά. Μάγια και ξόρκια».

«Όχι βέβαια». Αναζωογονημένη από τον καφέ, γύρισε στον
υπολογιστή συνεχίζοντας τη δουλειά της. «Έχω έναν ξάδελφο
που ασπάστηκε τη Γουίκα. Είναι αρκετά αφοσιωμένος. Έγινε μέ-
λος μιας ομάδας στο Σινσινάτι».

«Όστε έχεις και ξάδελφο οπαδό τους στο Σινσινάτι», επανέ-
λαβε γελώντας. «Δεν παύεις ποτέ να με εκπλήσσεις, Πίμποντι».

«Μια μέρα θυμίστε μου να σας πω για τη γιαγιά μου και τους
πέντε αγαπητικούς της».

«Πέντε σύζυγοι είναι νορμάλ για το προσδόκιμο ζωής της ση-
μερινής γυναίκας».

«Μα δεν μιλάμε για όλη της τη ζωή, αλλά μόλις για τον περα-
σμένο μήνα. Και τους πέντε ταυτόχρονα», σήκωσε το κεφάλι της,

διορθώνοντας την Ιβ. «Είναι ενενήντα οκτώ. Ελπίζω να φτάσω κι εγώ τα χρόνια της».

Η Ιβ πήγε να γελάσει, αλλά την έκοψε η εισερχόμενη βιντεοκλήση. «Ντάλας». Στην οθόνη εμφανίστηκε το πρόσωπο του διοικητή Γουίτνεϊ.

«Μάλιστα, κύριε διοικητά».

«Θέλω να πούμε δυο κουβέντες, υπαστυνόμε. Στο γραφείο μου. Το συντομότερο».

«Μάλιστα. Σε πέντε λεπτά, κύριε διοικητά». Η Ιβ έκλεισε τη συνομιλία και κοίταξε την Πίμποντι. «Ίσως έχουμε κάτι καινούριο. Εσύ συνέχισε αυτό που κάνεις. Θα σε ειδοποιήσω αν χρειαστεί να φύγουμε». Έπειτα πήγε να βγει, αλλά σταμάτησε. «Και μην τολμήσεις να φας τη σοκολάτα μου».

«Να πάρει. Τίποτα δεν της ξεφεύγει», είπε από μέσα της η Πίμποντι μ' ένα προσποιητό χαμόγελο.

Ο Γουίτνεϊ είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του κουβαλώντας το σήμα του αστυνομικού και ένα αρκετά μεγάλο υπηρετώντας ως διοικητής. Θεωρούσε σημαντικό να γνωρίζει τους αξιωματικούς του, να αξιολογεί τις δυνατότητες και τις αδυναμίες τους. Και ήξερε πώς να χειριστεί καλά και τα δύο. Ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας με τραχιά χέρια και σκουρόχρωμα μάτια, που πολλοί θα χαρακτήριζαν ψυχρά. Με ένα αρκετά ψύχραιμο και συγκρατημένο ταμπεραμέντο, το οποίο μπορούσε κάλλιστα να προκαλέσει ακόμα και τον φόβο, όταν ήθελε.

Η Ιβ τον σεβόταν απόλυτα. Ίσως και να τον συμπαθούσε, αλλά πάντα έτρεφε έναν ιδιαίτερο θαυμασμό απέναντί του. Όταν μπήκε στο γραφείο του, τον είδε καθισμένο και σκυθρωπό να διαβάσει ένα έγγραφο με απόλυτη συγκέντρωση. Χωρίς καν να

σηκώσει το βλέμμα του πάνω της, της υπέδειξε να κάτσει. Εκείνη κάθισε και από το παράθυρο χάζεψε για λίγη ώρα την εναέρια κυκλοφορία, με τα τουριστικά τραμ και τους τουρίστες να κοιτούν την πόλη από ψηλά με κιάλια.

Τι περιμένουν να δουν με τόση επιμονή κοιτώντας μέσα από τα παράθυρα των κεντρικών της αστυνομίας, αναρωτήθηκε. Υπόπτους να βασανίζονται; Αξιωματικούς να κάνουν σκοποβολή σε ζωντανά θύματα; Και το χειρότερο, γιατί κάτι τέτοιο να το βρισκουν τόσο διασκεδαστικό;

«Σε είδα στην τελετή αποχαιρετισμού χθες βράδυ».

Η Ιβ έστριψε όλη της την προσοχή στα λεγόμενα του διοικητή της. «Υποθέτω πως οι περισσότεροι συνάδελφοι θεώρησαν χρέος τους να παραστούν».

«Ο Φρανκ ήταν συμπαθής σε όλους».

«Πράγματι».

«Είχε τύχει να δουλέψετε ποτέ μαζί;»

«Ναι, με είχε βοηθήσει αρκετά τον καιρό που ήμουν εκπαιδευόμενη. Μου είχε δώσει αρκετές φορές τα φώτα του σε υποθέσεις, αλλά, όχι, ποτέ δεν έτυχε να συνεργαστούμε οι δυο μας».

Ο Γουίτνεϊ έγνεψε καταφατικά κρατώντας πάνω της το βλέμμα του. «Καιρό πριν έρθεις εσύ, ο Φρανκ και ο Φίνεϊ ήταν στενοί συνεργάτες. Έπειτα ήρθες και ουσιαστικά αντικατέστησες τον Φρανκ όταν πια εκείνος αποσύρθηκε σε δουλειά γραφείου».

Η Ιβ άρχισε να νιώθει κάπως άβολα. *Κάτι δεν πάει καλά εδώ, σκέφτηκε.* «Το γνωρίζω, κύριε διοικητά. Ο Φίνεϊ είναι συντετριμμένος».

«Πράγματι. Και αυτός είναι ο λόγος που ο διευθυντής Φίνεϊ σήμερα απουσιάζει». Ο Γουίτνεϊ ακούμπησε τους αγκώνες στο γραφείο, με ενωμένα τα δάχτυλα. «Ενδεχομένως να έχουμε θέμα, υπαστυνόμω. Και πολύ ιδιαίτερο, μάλιστα».

«Σχετικά με τον αρχιφύλακα Γοτζίνσκι;»

«Οι πληροφορίες που πρόκειται να σου αναφέρω είναι άκρως εμπιστευτικές. Είναι στη διακριτική σου ευχέρεια να τις μοιραστείς με τη βοηθό σου, όμως κατά τ' άλλα βασίζομαι στην εχεμύθειά σου. Πρέπει να είσαι προσεκτική με τους συναδέλφους σου, πόσο μάλλον με τους δημοσιογράφους. Αυτό που σου ζητάω – αυτό που σε διατάζω δηλαδή – είναι να δουλέψεις μόνη σε αυτή την υπόθεση».

Η ενόχληση γρήγορα έγινε κόμπος στο στομάχι της όσο σκεφτόταν τον Φίνεϊ. «Κατανοητό».

«Υπάρχουν κάποια ερωτήματα αναφορικά με τον θάνατο του αρχιφύλακα Γοτζίνσκι».

«Ερωτήματα, κύριε διοικητά;»

«Θα χρειαστείς μερικά στοιχεία που έχω συλλέξει», είπε, αφήνοντας τα χέρια του να πέσουν μαλακά πάνω στο τραπέζι. «Έχει πέσει στην αντίληψή μου ότι ο αρχιφύλακας Γοτζίνσκι είτε διεξήγε ανεξάρτητη έρευνα είτε σχετιζόταν με κύκλους εμπορίας ουσιών».

«Ναρκωτικά; Ο Φρανκ; Δύσκολα έβρισκες κάποιον πιο καθαρό απ' τον Φρανκ».

Ο Γουίντνεί έμεινε ανέκφραστος. «Στις είκοσι δύο Σεπτεμβρίου μυστικός ερευνητής εντόπισε τον αρχιφύλακα Γοτζίνσκι να διαπραγματεύεται σε σημείο ύποπτο για εμπορία ουσιών. Η Αθάμη είναι γνωστό ιδιωτικό κλαμπ, με θρησκευτικό υπόβαθρο, το οποίο προσφέρει στα μέλη του πνευματική καθοδήγηση όσο και σεξουαλικές υπηρεσίες. Η Δίωξη το είχε στο στόχαστρο κοντά δυο χρόνια. Εκεί είδαν τον Φρανκ να πραγματοποιεί συναλλαγή».

Η Ιβ έμεινε σιωπηλή ενώ ο Γουίντνεί άφησε μια μεγάλη ανάσα. «Όπως καταλαβαίνεις, έπρεπε να ενημερωθώ. Του έκανα μερικές ερωτήσεις, αλλά δεν έδειξε ιδιαίτερη προθυμία». Έπειτα

δίστασε, αλλά συνέχισε. «Το γεγονός ότι ούτε το αρνήθηκε αλλά ούτε θέλησε να δώσει κάποια εξήγηση με ανησυχεί. Δεν ήταν στον χαρακτήρα του. Διέταξα να υποβληθεί σε τοξικολογική και τον συμβούλεψα να πάρει μια βδομάδα άδεια. Συμφώνησε και στα δυο. Η εξέταση ήρθε καθαρή. Λόγω της γνωριμίας μου μαζί του, δεν κατέγραψα το συμβάν στον φάκελό του παρά έκανα τα στραβά μάτια».

Έλεϊτα σηκώθηκε και κοίταξε προς το παράθυρο. «Ίσως ήταν λάθος μου. Αν τότε είχα επιμείνει, σήμερα θα ήταν ζωντανός και δεν θα κάναμε αυτή την κουβέντα».

«Εμπιστευτήκατε την τότε κρίση σας και τον αξιωματικό σας».

Ο Γουίτνεϊ στράφηκε πάλι σ' εκείνη. Η ματιά του σκοτεινή αλλά όχι ψυχρή. Έδειχνε ότι καταλάβαινε. «Ναι. Έτσι είναι. Τώρα όμως, έχω περισσότερα στοιχεία. Η νεκροψία έδειξε ίχνη από δακτυλίτιδα* και την ουσία Ζευς».

«Ζευς». Τώρα σηκώθηκε και η Ιβ. «Ο Φρανκ δεν ήταν χρήστης, κύριε διοικητά. Ας αφήσουμε το ποιος ή τι ήταν. Μια ουσία σαν το Ζευς κάνει μπαμ από μακριά. Φαίνεται στα μάτια, στις αλλαγές της συμπεριφοράς. Αν όντως έκανε χρήση, κάθε αστυνομικός στο τμήμα θα το ήξερε. Θα φαινόταν στην τοξικολογική. Κάποιο λάθος θα έχει γίνει».

Έβαλε τα χέρια στις τσέπες, προσπαθώντας να ηρεμήσει. «Πράγματι, πολλοί συνάδελφοι πέφτουν στην παγίδα της χρήσης. Χρησιμοποιούν το σήμα τους ως ασπίδα απέναντι στον ίδιο Νόμο που ορκίστηκαν να υπηρετούν. Όχι όμως ο Φρανκ. Δεν ήταν διεφθαρμένος».

«Τα ίχνη βρέθηκαν, υπαστυνόμε. Μαζί με άλλα χημικά, τα οποία

* Φυτό, τα αποξηραμένα φύλλα του οποίου έχουν καρδιοτονωτικές ιδιότητες και χρησιμοποιούνται για την παρασκευή φαρμάκων κατά της αρρυθμίας. (ΣτΜ)

ταυτοποιήθηκαν ως κλώνοι άλλων. Η ανάμειξή τους στον οργανισμό είχε ως αποτέλεσμα την καρδιακή ανεπάρκεια και τον θάνατο».

«Υπονοείτε ότι πήγε από υπερβολική δόση; Ή ότι αυτοκτόνησε;» είπε κουνώντας το κεφάλι. «Κάνετε λάθος».

«Επαναλαμβάνω. Βρέθηκαν ίχνη».

«Τότε θα πρέπει να υπάρχει κίνητρο. Δακτυλίτιδα;» ρώτησε συνοφρυωμένη. «Μα αυτό είναι φάρμακο για την καρδιά, σωστά; Είπατε ότι έκανε εξετάσεις μόλις πριν από δύο μήνες. Γιατί δεν φάνηκε ότι αντιμετώπιζε πρόβλημα με την καρδιά του;»

Ο Γουίτνεϊ έμεινε ανέκφραστος. «Σου θυμίζω ότι ο Φρανκ είχε για κολλητό του φίλο τον καλύτερο ερευνητή της Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος στην πόλη».

«Ο Φίνεϊ; Πιστεύετε ότι ο αστυνομικός διευθυντής Φίνεϊ παρείχε κάλυψη στον Φρανκ, αλλοιώνοντας τα αποτελέσματα; Αυτό πάει πολύ, κύριε διοικητά».

«Κι όμως, είναι μια πιθανότητα που δεν μπορώ να παραβλέψω», είπε ψύχραιμα. «Ούτε κι εσύ. Η φιλία πολύ συχνά είναι ικανή να θολώσει την κρίση μας. Ελπίζω η φιλία σου μαζί του να μη θολώσει τη δική σου κρίση σε αυτό το θέμα». Πλησίασε το γραφείο του πάλι, στη θέση που του πρόσδιδε υπεροχή. «Όλα αυτά είναι εικασίες. Πρέπει να ερευνηθούν και να διασταυρωθούν».

Ο κόμπος στο στομάχι της είχε γίνει καυστικό υγρό που της έκαίγε τα σωθικά. «Μου ζητάτε να κάνω έρευνα για συναδέλφους. Ο ένας είναι νεκρός, βυθίζοντας μια ολόκληρη οικογένεια στο πένθος. Ο άλλος είναι πρώην εκπαιδευτής και φίλος μου». Έφερε τα χέρια της πάνω στο τραπέζι. «Και δικός σας φίλος».

Η αντίδρασή της ήταν αναμενόμενη. Ο Γουίτνεϊ τη δέχτηκε. Όπως αναμενόμενη ήταν και η επιτυχία της αποστολής που της ανέθετε. Εκείνος δεν επρόκειτο να δεχθεί τίποτα λιγότερο. «Θα προτιμούσες να εμπιστευτώ κάποιον άλλο; Κάποιον που δεν

νοιάζεται;» τη ρώτησε με σηκωμένο το φρύδι. «Θέλω η δουλειά να γίνει με άκρα μυστικότητα, με όλα τα αποδεικτικά σφραγισμένα μόνο για τα δικά μου μάτια. Κάποια στιγμή ίσως χρειαστεί να έρθεις σε επαφή και με την οικογένεια. Βασίζομαι στη διακριτικότητα και τη μεθοδικότητά σου. Δεν είναι ανάγκη να επιβαρύνουμε το πένθος τους».

«Κι αν από την έρευνα προκύψει κάτι που θέτει σε κίνδυνο την υπηρεσία μας;»

«Άσε εμένα να ανησυχώ».

Παίρνοντας κουράγιο, είπε: «Είναι μεγάλο αυτό που μου ζητάτε να κάνω».

«Αυτό που σε διατάζω να κάνεις», τη διόρθωσε. «Αυτό κανονικά πρέπει να σε διευκολύνει, υπαστυνόμε», είπε και της έδωσε δυο σφραγισμένα δισκάκια. «Ρίξ' τους μια ματιά όταν πας σπίτι. Από δω και πέρα ό,τι συλλέγεις θα το στέλνεις από τον προσωπικό σου υπολογιστή στον προσωπικό μου υπολογιστή. Τίποτα δεν θα περνά από το τμήμα μέχρι να σου πω εγώ. Ελεύθερη».

Ο Γουίτνεϊ την ακολούθησε με το βλέμμα μέχρι που έφτασε στην πόρτα. Μετά, έκλεισε τα μάτια. Ήξερε πως η Ιβ θα έκανε ό,τι χρειαζόταν. Απλώς ευχόταν να μην κάνει κάτι για το οποίο δεν θα συγχωρούσε ποτέ τον εαυτό της.

Το νευρικό της σύστημα χόρευε μέχρι να φτάσει στο γραφείο της. Η Πίμποντι καθόταν ακόμη μπροστά στον υπολογιστή, με ένα πονηρό χαμόγελο. «Μόλις που ξεμπερδεψα. Το μηχανήμα σας αντιστάθηκε σθεναρά, αλλά χρειάστηκαν μόλις λίγες καρπαζιές, και όλα στην εντέλεια».

«Σβήσ' το», είπε απότομα η Ιβ, παίρνοντας την τσάντα και το παλτό της. «Πάρε εξάρτηση, αστυφύλακα».

«Φεύγουμε;» ρώτησε η Πίμποντι με ενθουσιασμό, σηκώθηκε μεμιάς από την καρέκλα και έτρεξε από πίσω της. «Πού πηγαίνουμε; Καινούρια υπόθεση;» Προσπαθούσε να την προλάβει. «Ντάλας; Υπαστυνόμε;»

Η Ιβ πάτησε δυνατά με όλη την παλάμη το κουμπί του ασανσέρ και έριξε ένα αυστηρό βλέμμα στην Πίμποντι, αποτρέποντας έτσι άλλες ερωτήσεις. Όταν το ασανσέρ έφτασε, μπήκε μέσα και στάθηκε σιωπηλή ανάμεσα στην οχλαγωγία των συναδέλφων της.

«Καλώς τη νιόπαντρη! Ντάλας, γιατί δεν λες στον πλούσιο σύζυγό σου να αγοράσει το εστιατόριο, μπας και φάμε φαγητό της προκοπής κάποια μέρα;»

Κοίταξε ψυχρά πίσω απ' τον ώμο της. «Παράτα μας, Κάρτερ».

«Έι, μην ταράζεσαι. Ακόμη πονάει το δόντι μου από εκείνη τη σφαλιάρα σου πριν από τρία χρόνια. Γιατί δεν φυλάς τα νεύρα σου για κάποιον πολίτη;»

«Τα φυλάει, εκτός κι αν πρόκειται για τον αρχιβλάκα του τμήματος Κλοπών και Ληστειών», συμπλήρωσε κάποιος άλλος.

«Τουλάχιστον δεν είμαι αδιάφορος όσο εσύ, Φορένσκι. Έι, Πίμποντι, τι κάνεις απόψε;»

«Μήπως σκοπεύεις να επισκεφθείς και πάλι τον οδοντίατρό σου;»

«Θα κανονίσω ραντεβού και θα σε ξαναρωτήσω». Αφού της έκλεισε το μάτι, ο Κάρτερ βγήκε από το ασανσέρ με όλο το τσούρμο να τον ακολουθεί.

«Μ' εκνευρίζει που την πέφτει σε όποιο θηλυκό βρει μπροστά του», είπε η Πίμποντι ενώ έβλεπε την Ιβ να κοιτά ακόμη ευθεία. «Κρίμα που είναι τόσο βλάκας». Καμία απάντηση. «Ο Φορένσκι, όμως, είναι γλυκούλης», συνέχισε. «Απ' όσο ξέρω είναι ελεύθερος, σωστά;»

«Δεν συνηθίζω ν' ανακατεύομαι στις ζωές των συναδέλφων

μου», απάντησε επιτέλους η Ιβ και βγήκε όταν πια έφτασαν στο επίπεδο του γκαράζ.

«Δεν διστάζεις να ανακατευτείς στη δική μου, όμως», είπε η Πίμποντι μέσα από τα δόντια της. Περίμενε την Ιβ να ξεκλειδώσει το όχημα και επιβιβάστηκε στη θέση του συνοδηγού. Να καταγράψω κάτι ως προορισμό ή είναι κι αυτό κομμάτι της έκπληξης;» Όταν η Ιβ σιωπηλή έβαλε μπροστά, δεν μπόρεσε να κρατηθεί. «Τι συμβαίνει, υπαστυνόμε; Είστε καλά;»

«Στο σπίτι μου πάμε. Θα σε ενημερώσω καθ' οδόν. Όλα τα στοιχεία πρέπει να κρυπτογραφηθούν», πρόσθεσε ενώ με μανούβρες έβγαινε απ' το γκαράζ στο επίπεδο του δρόμου. «Από δω και στο εξής θα αναφέρεσαι μόνο σ' εμένα ή στον διοικητή».

«Μάλιστα, κυρία», είπε και ξεροκατάπιε. «Άρα είναι εσωτερικό ζήτημα, σωστά; Κάποιος από μας;»

«Ναι, που να πάρει. Ένας από μας».

Ο υπολογιστής στο γραφείο του σπιτιού της δεν αντιμετώπιζε τις δυσκολίες του υπολογιστή της στο τμήμα. Ο Ρόαρκ είχε φροντίσει γι' αυτό. Όλα κυλούσαν ομαλά στην οθόνη.

«Μάριον Μπερνς, ερευνήτρια της αστυνομίας. Τους τελευταίους οκτώ μήνες ερευνά υπό κάλυψη το κλαμπ Αθάμη, εργαζόμενη ως μπαργούμαν. Μπερνς. Δεν νομίζω ότι την έχω ακουστά», είπε η Ιβ σουφρώνοντας τα χείλη της.

«Εγώ την ξέρω. Αμυδρά», απάντησε η Πίμποντι, φέρνοντας την καρέκλα της πιο κοντά. «Την είχα συναντήσει τότε... ξέρετε, στην υπόθεση του Κάστο.* Μου είχε φανεί ο τύπος της αφοσιω-

* Επióρκος αστυνομικός που χρησιμοποιούσε την ερωτική του σχέση με την αστυφύλακα Πίμποντι για να διεξάγει με ευκολία τις παράνομες δραστηριότητές του. (ΣΤΜ)

μένης στο καθήκον. Αν θυμάμαι καλά, προέρχεται από γονείς και παππούδες αστυνομικούς. Η μητέρα της είναι ακόμη εν ενεργεία. Αστυνομική διευθύντρια στο Μπράνκο. Ο παππούς της απουσίαστηκε τον καιρό των Αστικών Πολέμων. Δεν ξέρω γιατί ερευνούσε τον αρχιφύλακα Γοτζίνσκι».

«Ίσως ανέφερε αυτά που είδε ή κάτι άλλο που είχε γίνει. Πρέπει να μάθουμε. Η αναφορά της στον Γουίτνεϊ ήταν σαφής. Εντόπισε τον αρχιφύλακα στις 22 Σεπτεμβρίου και ώρα 1.30 π.μ., να κάθεται σε πριβέ τραπέζι μαζί με τη γνωστή έμπορο χημικών ουσιών Σελίνα Κρος. Ο Φρανκ πλήρωσε για ένα μικρό δέμα που έμοιαζε να περιέχει παράνομη ουσία. Η όλη συνομιλία καθώς και η συναλλαγή διήρκεσαν δεκαπέντε λεπτά και ύστερα η Κρος πήγε και κάθισε σε άλλο τραπέζι. Ο Γοτζίνσκι, αφού έμεινε για άλλα δέκα λεπτά, αποχώρησε κι εκείνος. Η ερευνήτρια Μπερνς τον ακολούθησε για δύο στενά, ώσπου επιβιβάστηκε σε μέσο μαζικής μεταφοράς.

«Άρα, ποτέ δεν τον είδε να κάνει χρήση».

«Όχι. Ούτε τον είδε να επιστρέφει στο κλαμπ το ίδιο βράδυ ή οποιοδήποτε βράδυ για το διάστημα που εκείνη δούλεψε πάνω στην υπόθεση. Πρέπει οπωσδήποτε να κάνουμε κάποιες διευκρινιστικές ερωτήσεις στην Μπερνς».

«Μάλιστα. Ντάλας, εφόσον ο Γοτζίνσκι ήταν κοντά με τον Φίνεϊ, δεν μπορεί κάποια στιγμή να του εμπιστευτήκε κάποια πράγματα; Ή, ακόμα κι αν δεν το έκανε, ο Φίνεϊ δεν θα ήταν σε θέση να καταλάβει από μόνος του;»

«Δεν ξέρω», απάντησε η Ιβ τρίβοντας τα μάτια της. «Αθάμη. Τι στο καλό είναι η αθάμη;»

«Αμέσως». Η Πίμποντι έβγαλε το τάμπλετ της και έκανε μια αναζήτηση. «Αθάμη ονομάζεται το ατσάλινο, ως επί το πλείστον, μαχαίρι που χρησιμοποιείται στα τελετουργικά. Σύμφωνα με την

παράδοση, δεν χρησιμοποιείται για να κόψει κάτι αλλά για τον σχηματισμό ή τη διάλυση κύκλων στις θρησκείες της Γης». Εμβρόντητη κοίταξε την Ιβ. «Μαγεία», αναφώνησε. «Δεν μπορεί να είναι σύμπτωση».

«Όχι». Έβγαλε το σημείωμα της Άλις μέσα από το συρτάρι του γραφείου και το έδωσε στην Πίμποντι. «Η εγγονή του Φρανκ το έχωσε κρυφά στην τσέπη μου καθώς έφευγα από την τελετή αποχαιρετισμού του. Βρήκα ότι δουλεύει σε ένα μαγαζί με το όνομα Σπίριτ Κουέστ. Το ξέρεις;»

«Ξέρω τι είδους μαγαζί είναι». Προβληματισμένη η Πίμποντι, άφησε κάτω το σημείωμα. «Οι Γουίκαν είναι πασιφιστές, Ντάλας. Χρησιμοποιούν βότανα, όχι χημικές ουσίες. Κανένας Γουίκαν δεν θα αγόραζε, δεν θα πουλούσε ή δεν θα χρησιμοποιούσε ποτέ ουσία σαν το Ζευς».

«Μπορεί. Δακτυλίτιδα, όμως;» ρώτησε γέροντας το κεφάλι. «Φυτό δεν είναι κι αυτό;»

«Ναι, αλλά η χρήση της είναι ιατρική. Εδώ και αιώνες».

«Και χρησιμοποιείται ως τι; Ως διεγερτικό;»

«Οι γνώσεις μου περί ιατρικής δεν φτάνουν ως εκεί, αλλά ναι, κάτι τέτοιο, υποθέτω».

«Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για το Ζευς. Αναρωτιέμαι τι αποτέλεσμα μπορεί να φέρει η ανάμειξη αυτών των δυο. Κακή αναλογία. Υπερβολική δόση. Δεν αποκλείω το ενδεχόμενο καρδιακής προσβολής».

«Πιστεύετε ότι ο αρχιφύλακας Γοτζίνσκι αυτοκτόνησε;»

«Ο διοικητής αυτό υποψιάζεται, όμως εγώ έχω πολλά ερωτήματα. Απαντήσεις δεν έχω», είπε νευρικά η Ιβ. «Αλλά θα τις βρω». Σήκωσε το σημείωμα. «Απόψε θα ξεκινήσουμε με την Άλις. Θέλω να είσαι εκεί στις έντεκα, με πολιτικά. Προσπάθησε να δείχνεις μια απλή και ταπεινή Free-Ager, όχι μπατοίνα».

Η Πίμποντι έμεινε για λίγο σκεφτική. «Έχω εκείνο το φόρεμα που μου έραφε η μητέρα μου για τα γενέθλιά μου. Αλλά, σας παρακαλώ, μη γελάσετε. Θα στεναχωρηθώ πολύ».

«Θα βάλω τα δυνατά μου. Προς το παρόν, ας δούμε τι μπορούμε να ξετρυπώσουμε για τη Σελίνα Κρος και το κλαμπ Αθάμη».

Πέντε λεπτά αργότερα, η Ιβ χαμογελούσε συνωμοτικά μπροστά στον υπολογιστή της. «Ενδιαφέρον. Η φίλη μας η Σελίνα είναι της πιάτσας. Έκανε λίγα χρόνια φυλακή. Κοίτα το μητρώο της. Συνοδεία επί πληρωμή χωρίς άδεια για τα έτη 2043 και 2044. Ευλοδαρμός επίσης το '44, αλλά οι κατηγορίες αποσύρθηκαν. Το '47 το 'σκασε για το Μπάνκο, όπου παρίστανε το μέντιουμ. Γιατί οι άνθρωποι να μην μπορούν να αφήσουν τους νεκρούς στην ησυχία τους; Συνεχίζω. Υποπτη για κακοποίηση ζώων το '49. Χωρίς επαρκή στοιχεία για σύλληψη. Παραγωγή και διακίνηση ναρκωτικών ουσιών. Αυτό κατάφερε και την έκλεισε μέσα από το '50 μέχρι το '51. Όλα πλημμελήματα. Αλλά εδώ, το '55 προσήχθη και ανακρίθηκε σχετικά με τη δολοφονία ενός ανηλίκου κατά τη διάρκεια τελετής. Το άλλοθι της, όμως, επιβεβαιώθηκε».

«Λόγω της δραστηριότητάς της με παράνομες ουσίες, βρίσκεται στο στόχαστρο από το '51, που αποφυλακίστηκε», συμπλήρωσε η Πίμποντι.

«Δεν την έπιασαν όμως, δυστυχώς».

«Μπορεί να θέλουν να την πιάσουν για κάτι μεγαλύτερο».

«Κι εγώ αυτό πιστεύω. Θα δούμε τι έχει να πει και η Μάριον. Κοίτα εδώ. Λέει ότι καθ' όλα νόμιμη ιδιοκτήτρια του κλαμπ Αθάμη δεν είναι άλλη από την ίδια τη Σελίνα Κρος», είπε η Ιβ και έπεσε σε περισυλλογή. «Τώρα, πώς γίνεται μια μικροαπατεώνισσα να έχει το κεφάλαιο να αγοράσει και να διευθύνει ολόκληρο κλαμπ; Πιστεύω ότι η Σελίνα δεν είναι παρά η βιτρίνα. Αναρωτιέμαι αν

η Δίωξη ξέρει για ποιον. Ας της ρίξουμε μια ματιά. “Εικόνα της Σελίνα Κρος”».

«Ποπό!», είπε η Πίμποντι, έχοντας ανατριχιάσει στη θέα της εικόνας. «Τρομακτική».

«Σίγουρα όχι μια μούρη που ξεχνάς εύκολα», παρατήρησε φιθυριστά η Ιβ.

Το πρόσωπό της ήταν μακρόστενο. Τα χείλη της σαρκώδη σε έντονο κόκκινο, τα μάτια κατάμαυρα. Σίγουρα μια ιδιαίτερη ομορφιά, με έντονες αντιθέσεις στα χρώματα λόγω του κάτασπρου, ψυχρού δέρματός της. Η Πίμποντι είχε δίκιο. Όντως απέπνεε κάτι τρομακτικό. Τα μαλλιά της ολόσια και μακριά, μαύρα όπως και τα μάτια της. Ένα μικρό τατουάζ πάνω από το αριστερό της φρύδι.

«Μοιάζει με... σύμβολο. Τι είναι;» αναρωτήθηκε η Ιβ. «Μεγέθυνση και καθαρισμός τμημάτων είκοσι με είκοσι ένα, τριάντα τοις εκατό».

«Πεντάλφα!» απάντησε με τρεμάμενη φωνή η Πίμποντι, κάνοντας την Ιβ να στραφεί προς εκείνη. «Ανεστραμμένη. Δεν είναι Γουίκαν, Ντάλας». Ξεροκατάπιε πριν το ξεστομίσει: «Είναι σατανίστρια».

Η Ιβ δεν πίστευε σε τέτοια – σε λευκές και μαύρες μαγείες. Αλλά ήξερε ότι πολλοί άλλοι πίστευαν. Όπως ήξερε ότι πολλοί χρησιμοποιούσαν αυτή τη διεστραμμένη θρησκεία ως μέσο εκμετάλλευσης.

«Μη βιάζεσαι να υποτιμήσεις μια κατάσταση, Ιβ».

Αφηρημένη, γύρισε το κεφάλι της. Ο Ρόαρκ επέμενε να οδηγήσει εκείνος. Η Ιβ δεν είχε αντίρρηση, μια και το συμβατικότερο απ’ τα οχήματά του ισοπέδωνε το δικό της.

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι για κάποιον λόγο ορισμένες πεποιθήσεις και παραδόσεις καταφέρνουν και επιβιώνουν ανά τους αιώνες».

«Σαφώς. Οι άνθρωποι πάντα ήταν, είναι και θα είναι ευκολόπιστοι και αφελείς. Και για καθέναν από αυτούς υπάρχει ένας άλλος που προσπαθεί να εκμεταλλευτεί αυτή την αφέλεια. Αυτό που θέλω να μάθω είναι αν κάποιος εκμεταλλεύτηκε την αφέλεια του Φρανκ».

Ενημερώνοντας τον Ρόαρκ για όλα, είχε σπάσει την υπόσχεσή της στον διοικητή, αλλά δικαιολόγησε –στον εαυτό της– αυτή της την επιλογή. Με τον Φίνεϊ εκτός, έπρεπε να βασιστεί στις δικές του γνώσεις περί υπολογιστών και ηλεκτρονικών.

«Είσαι άξια αστυνομικός και συνετή γυναίκα. Όμως μερικές φορές περνάς στην υπερβολή». Σταμάτησε για να ελέγξει την κυκλοφορία κι έπειτα γύρισε να την κοιτάξει. «Αυτό που σου ζητώ είναι να είσαι ιδιαίτερα προσεκτική πριν μπεις σε λημέρια σαν κι αυτό». Το πρόσωπό του κρυμμένο στη σκιά, αλλά η φωνή του ακουγόταν ιδιαίτερα σοβαρή.

«Από τι να προσέχω, δηλαδή; Από τις μάγισσες και τους εραστές του Διαβόλου; Έλα τώρα, Ρόαρκ. Στον εικοστό πρώτο αιώνα είμαστε. Είναι δυνατόν να μιλάμε για σατανιστές;» είπε και έδωσε τα μαλλιά απ' το πρόσωπό της. «Εντάξει. Πες λοιπόν ότι κάποια μέρα κάποιος καταφέρνουν και τραβούν την προσοχή του Εξαποδώ. Μετά τι;»

«Αυτό είναι το θέμα μας;» ρώτησε και έστριψε δυτικά για το κλαμπ Ακουάριαν.

«Δαίμονες, ναι, υπάρχουν», είπε σοβαρή όσο ο Ρόαρκ ανέβαινε στο δεύτερο επίπεδο του χώρου στάθμευσης. «Και ζουν ανάμεσά μας. Με σάρκα και οστά, περπατώντας στα δύο πόδια. Εσύ κι εγώ έχουμε δει αρκετούς».

Η Ιβ βγήκε έξω και κατέβηκε από τη ράμπα στο επίπεδο του

δρόμου. Ο αέρας ήταν δροσερός και είχε καθαρίσει την ατμόσφαιρα από τη δυσωδία. Ο ουρανός ήταν κατάμαυρος, κρύβοντας τ' αστέρια και το φεγγάρι. Διάσπαρτες αχτίδες φωτός από την εναέρια κυκλοφορία έπεφταν φευγαλέα, ακολουθούμενες από το υπόκωφο βουητό των κινητήρων.

Βρίσκονταν σε ένα από τα καλά σημεία της πόλης. Τα καρότσια των πλανόδιων πωλητών ήταν αφεγάδιαστα ενώ αντί για τα συνηθισμένα χοτ ντογκ πρόσφεραν εξωτικά φρούτα σε ξυλάκι. Οι περισσότεροι υπαίθριοι πωλητές είχαν κλείσει τους πάγκους τους, που κατά τη διάρκεια της ημέρας επιδείκνυαν περίτεχνες κατασκευές, όπως χειροποίητα κοσμήματα, ριχτάρια, χαλάκια, καθώς και αρωματικά άλατα και ποικιλίες τσαγιών. Ακόμα και οι επαίτες σε αυτή την περιοχή ήταν ευγενικοί, με την άδειά τους σε εμφανές σημείο, και χρησιμοποιούσαν τα χρήματα που έπαιρναν για φαγητό και όχι για την αγορά ουσιών.

Η εγκληματικότητα σχεδόν ανύπαρκτη, τα ενοίκια απαγορευτικά και ο μέσος όρος ηλικίας των κατοίκων αναπάντεχα χαμηλός. Δεν θα της άρεσε καθόλου να ζει εδώ.

«Νωρίς ήρθαμε», μουρμούρισε καθώς εξέταζε το περιβάλλον, πιο πολύ από συνήθεια. Έπειτα, με ένα ειρωνικό χαμόγελο: «Για δεξ! Εστιατόριο Ψυχε-δέλεια. Υποθέτω μπαινεις, λες ένα μπέργκερ λαχανικών και σου λένε ξέραμε ότι αυτό θα ζητούσατε. Μαζί με μια σαλάτα ζυμαρικών, δώρο μια χειρομαντεία. Ανοιχτό είναι». Παρορμητικά στράφηκε στον Ρόαρκ. «Ήθελε κάτι να διώξει την ένταση από πάνω της. «Είσαι μέσα;»

«Θέλεις να μάθεις το ριζικό σου;»

«Εννοείται. Ξεχνάς ότι πρόκειται να τρυπώσω σε άντρο σατανιστών; Πρέπει να κάνω ζέσταμα» είπε και τον έπιασε απ' το χέρι. «Ίσως μας πουν και τη δική σου μοίρα μισοτιμής».

«Όχι».

«Μην απορρίπτεις τίποτα προτού το δοκιμάσεις».

«Δεν θέλω να μάθω τη μοίρα μου».

«Κότα», ψιθύρισε όσο τον έσπρωχνε μέσα.

«Μάλλον επιφυλακτικός».

Η Ιβ έπρεπε να το παραδεχτεί. Το μαγαζί μύριζε υπέροχα. Καμία μπόχα από καμένο κρεμμύδι και βαριές σάλτσες. Αντιθέτως, μια ελαφριά μυρωδιά από μπαχαρικά, που έδενε αρμονικά με τη μουσική του χώρου.

Μικρά άσπρα τραπέζια και καρέκλες, μοιρασμένα σε απόσταση από την καλογουλισμένη βιτρίνα, την οποία κοσμούσαν πολύχρωμα πιάτα και μπολ. Δυο πελάτες κάθονταν μαζί απολαμβάνοντας τη λευκή τους σουπια. Και οι δυο με ξυρισμένα κεφάλια, φορώντας άσπρους μανδύες και χειροποίητα σανδάλια.

Πίσω απ' τον πάγκο, ένας άντρας με ένα ασημένιο δαχτυλίδι σε κάθε δάχτυλο του χεριού του. Φορούσε ένα πουκάμισο με φαρδιά μανίκια σε ανοιχτό μπλε. Τους καλωσόρισε χαμογελαστός· τα ξανθά του μαλλιά πλεγμένα κοτσιδάκια και πιασμένα σε πλεξίδα με ένα ασημένιο σύρμα.

«Είθε να είστε ευλογημένοι. Θα επιθυμούσατε τροφή για το σώμα ή για την ψυχή σας;»

«Ήλιζα να έχετε εσείς την απάντηση», είπε η Ιβ όλο νόημα.
«Τι λέτε για μια ανάγνωση;»

«Φυσικά. Παλάμη, ταρών, λίθους ή αύρα;»

«Παλάμη» απάντησε και περιχαρής έτεινε το χέρι της.

«Γι' αυτό θα ειδοποιήσω την Κασσάνδρα. Καθίστε αναπαυτικά και σε λίγο θα είναι κοντά σας. Αδελφή», φώναξε και εκείνη γύρισε. «Οι αύρες σας είναι πολύ ισχυρές. Ταιριάζουν απίστευτα μεταξύ τους», είπε, πήρε ένα ξύλινο ραβδί και με τη στρογγυλή του άκρη άρχισε να χαϊδεύει κυκλικά το χείλος ενός άσπρου, γαλακτερού, μπολ.

Όσο ο ήχος της κίνησης ερέθιζε τα αφτιά τους, η γυναίκα βγήκε παραμερίζοντας την κουρτίνα από χάντρες, η οποία έκρυβε το δωμάτιο στο βάθος. Φορούσε έναν ασημί χιτώνα και επίσης ασημένια βραχιόλια κατά μήκος του μπράτσου της. Η Ιβ παρατήρησε το νεαρό της ηλικίας της, το πολύ είκοσι χρόνων και, όπως ο άντρας, είχε κι εκείνη τα μαλλιά της πλεγμένα κοτσιδάκια.

«Καλωσορίσατε». Η φωνή της είχε ένα ήχος ιρλανδικής προφοράς. «Είναι σημαντικό να χαλαρώσετε. Επιθυμείτε και οι δυο ανάγνωση;»

«Όχι, μόνο εγώ», είπε η Ιβ και κάθισε σε ένα μακρύ τραπέζι. «Πόσο κοστίζει;»

«Τύποτα. Δίνετε μόνο μια δωρεά». Κάθισε με χάρη, χαμογελώντας στον Ρόαρκ. «Η γενναιοδωρία σας θα εκτιμηθεί. Κυρία, θέλω το χέρι με το οποίο γεννήθηκες.»

«Γεννήθηκα και με τα δυο».

«Το αριστερό, παρακαλώ». Κράτησε απαλά με τα δάχτυλα το χέρι που έτεινε η Ιβ. «Δύναμη και γενναιότητα. Η μοίρα σου δεν πραγματοποιήθηκε. Κάτι έγινε που την άλλαξε. Ένα θραύσμα, σε μικρή ηλικία. Ήσουν ακόμη παιδί. Τόσος πόνος, τόση θλίψη», τόνισε καθώς ύψωνε το βλέμμα της στην Ιβ. «Όμως δεν ευθύνεσαι εσύ. Ούτε τότε ούτε τώρα».

Ξαφνικά της έσφιξε το χέρι και ενστικτωδώς η Ιβ τραβήχτηκε πίσω. «Δεν χρειάζεται να πιεστείς. Μόνο όταν νιώσεις έτοιμη. Θλίψη και αυτοαμφισβήτηση. Τα συναισθήματα μπλοκαρισμένα. Μια μοναχική γυναίκα που προσπάθησε να εστιάσει σ' έναν και μόνο στόχο. Μια τρομερή ανάγκη για δικαιοσύνη. Πειθαρχημένη, με θέληση και αποφασιστικότητα... αλλά και προβληματισμένη. Με την καρδιά της ραγισμένη. Κάτι περισσότερο από ραγισμένη. Τσακισμένη. Από τότε μόνο αμύνεσαι. Το χέρι, όμως, είναι ικανό. Και μπορείς να το εμπιστευτείς».

Έλειπα πήρε και το δεξί της χέρι, αλλά ίσα που το κοίταξε· η γκριζα ματιά της ήταν καρφωμένη πάνω στην Ιβ. «Ακόμη κουβαλάς το βάρος αυτού που είχες μέσα σου. Δεν πρόκειται να ησυχάσει. Δεν πρόκειται να γαληνέψει. Όμως βρήκες τη θέση σου. Η εξουσία σου ταιριάζει, όπως και η ευθύνη που τη συνοδεύει. Έχεις πείσμα και εστιάζεις σε ένα πράγμα κάθε φορά. Όμως η ψυχή σου έχει γιατρευτεί. Γιατί βρήκες την αγάπη».

Κοίταξε πάλι τον Ρόαρκ και η όψη της γλύκανε όταν στράφηκε ξανά στην Ιβ. «Το βάθος αυτής της αγάπης σε εκπλήσσει, σε αναστατώνει, και δεν αναστατώνεσαι εύκολα». Καθώς ο αντίχειράς της χάιδευε το πάνω μέρος της παλάμης της Ιβ, συνέχισε: «Η καρδιά σου είναι ιδιαίτερα επιλεκτική. Επιφυλακτική, αλλά όταν δίνεται σε κάποιον, δίνεται ολοκληρωτικά. Μαζί σου έχεις κάποιο είδος ταυτότητας. Το σήμα σου», χαμογέλασε μαλακά. «Ναι, έκανες τη σωστή επιλογή. Ενδεχομένως τη μοναδική που θα μπορούσες να κάνεις. Έχεις σκοτώσει. Περισσότερες από μία φορές. Γνωρίζεις ότι δεν είχες εναλλακτική. Κι όμως, το βάρος είναι τόσο μεγάλο για την ψυχή σου, που δύσκολα ξεχωρίζει τη λογική από το συναίσθημα. Θα χρειαστεί να σκοτώσεις ξανά».

Τα μάτια της από σκοτεινά άρχισαν τώρα να γυαλίζουν και το κράτημά της έγινε ακόμα πιο σφιχτό. «Οι δυνάμεις. Οι δυνάμεις είναι σκοτεινές εδώ. Το κακό. Οι ψυχές που χάθηκαν και που πρόκειται να χαθούν. Πόνος και τρόμος. Ψυχή και σώμα. Πρέπει να προστατεύσεις αυτούς που αγαπάς».

Στράφηκε στον Ρόαρκ. Άρπαξε το χέρι του και άρχισε να μιλά ακατάπαυστα στα γαελικά.* Το πρόσωπό της χλώμιασε και η ανάσα της κοβόταν.

«Αρκετά», αποφάσισε η Ιβ και τράβηξε το χέρι της. «Φοβερό το σόου σου», είπε και, νιώθοντας την παλάμη της να τσουύζει,

* Η μητρική γλώσσα των Ιρλανδών. (ΣτΜ)

την έτριψε πάνω στο παντελόνι της. «Η διαίσθησή σου είναι μοναδική, Κασσάνδρα. Και στο μπλα-μπλα το έχεις αρκετά», πρόσθεσε βγάζοντας από την τσέπη της πενήντα δολάρια, που τα άφησε στο τραπέζι.

«Μια στιγμή». Η Κασσάνδρα άνοιξε ένα τσεπάκι ραμμένο στη ζώνη του χιτώνα της και έβγαλε μια πετρούλα σε ανοιχτό πράσινο. «Δέξου αυτό. Ένα ενθύμιο», πρόσθεσε βάζοντας την πέτρα στο χέρι της Ιβ. «Έχε την πάντα μαζί σου».

«Γιατί;»

«Γιατί όχι; Να μας ξανάρθετε. Και να είστε ευλογημένοι».

Η Ιβ έμεινε απλώς να τη βλέπει να χάνεται ξανά πίσω από τη διακοσμητική κουρτίνα, με τις χάντρες να ηχούν στο πέρασμά της.

«Κι εγώ που πίστευα ότι θα ακούσω για κάποιιο μαγικό ταξίδι στον ωκεανό που πρόκειται να κάνω», είπε μέσα απ' τα δόντια της όσο πήγαινε προς την έξοδο. «Τι είπε σ' εσένα τελικά;»

«Η προφορά της ήταν αρκετά βαριά. Θα 'λεγα ότι κατάγεται από τις δυτικές κομητείες». Ο Ρόαρκ βγήκε έξω και με ανακούφιση εισέπνεε τον καθαρό αέρα της βραδιάς. «Το ζουμί είναι ότι, αν σε αγαπάω πραγματικά, απόψε δεν πρέπει να σ' αφήσω μόνη. Ότι κινδυνεύεις να χάσεις την ψυχή σου, ενδεχομένως και τη ζωή σου, και χρειάζεσαι εμένα για να επιβιώσεις».

«Σαχλαμάρες». Έπειτα κοίταξε την πέτρα που κρατούσε στο χέρι της.

«Κράτα την», είπε ο Ρόαρκ κλείνοντας τα δάχτυλα της Ιβ γύρω της. «Δεν βλάπτει».

Με ένα ξεφύσημα, η Ιβ την έβαλε στην τσέπη της. «Από δω και πέρα θύμιξέ μου να μένω μακριά από μεταφυσικούς».

«Καλή ιδέα», συμφώνησε ο Ρόαρκ όσο διέσχιζαν μαζί τον δρόμο για το κλαμπ Ακουάριαν.